

Arrest

nr. 154 789 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 3 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag niet in overweging werd genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 1 van het verdrag van Genève doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Nigeria de nodige medische zorgen dreigt te ontbreken en verwijt zij de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar haar gezondheidstoestand en hierover niet te hebben gemotiveerd.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 5 juni 2015 met nr. 147 234. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Omtrent de aangevoerde medische argumenten in het kader van de asielprocedure oordeelde de Raad in genoemd arrest het volgende:

“Dat verzoeker Hiv-positief is en hiervoor behandeling geniet blijkt genoegzaam uit de aangevoerde documenten en wordt in casu niet betwist (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Gezien verzoeker weigert duidelijkheid te verschaffen over zijn verblijfplaats(en) gedurende de voorbije drie decennia, zijn levensloop, zijn profiel en zijn reële persoonlijke situatie, kan een eenvoudige verwijzing naar zijn Hiv besmetting en naar de situatie voor personen met Hiv in Nigeria niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Noch uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p.8-9), noch uit de informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-6) blijkt dat de situatie aldaar dermate ernstig is dat er sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging van met Hiv besmette personen. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en dient in dit kader het verband tussen de door hem aangehaalde algemene situatie en zijn persoon aannemelijk te maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar verzoeker feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door leugenachtige verklaringen af te leggen omtrent de voormelde cruciale elementen.

Dat verzoeker ingevolge zijn Hiv besmetting enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, wordt bovendien op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst indien hij ingevolge zijn Hiv besmetting daadwerkelijk vervolging vreesde.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat in het kader van haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet nieuw element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig risico loopt om op onmenselijke of menonwaardige wijze behandeld dreigt te worden omwille van haar medische problematiek.

Ook blijkt nergens uit het verzoekschrift of het administratief dossier dat de verzoekende partij stappen zou hebben ondernomen voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande en uit het administratief dossier blijkt daarentegen wel dat rekening werd gehouden met de aangehaalde medische problematiek. De verzoekende partij toont echter niet aan dat uit artikel 3 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht voortvloeit.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens dient er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM op gewezen te worden dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève aanvoert, dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft, zodat zij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt het niet eens te zijn met de analyse in de beschikking en vindt hiervan een bewijs in het verdere procedureverloop: haar nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter is op 12 mei 2015 ontvankelijk verklaard waardoor ze legaal op het grondgebied verblijft. Er is wel degelijk aanleiding tot annulatie, al was het maar om de negatieve gevolgen van een herhaal bevel te vermijden.

De kamervoorzitter wijst VzP er op dat die ontvankelijk verklaarde aanvraag inmiddels op 10 juni 2015 ongegrond werd verklaard.

VzP stelt geen kennis te hebben van deze beslissing en meent dat de ontvankelijkheidsbeslissing een impliciete intrekking vormt van de bestreden beslissing.

VwP verwijst naar de beschikking.”

2.2.1 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“haar nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter is op 12 mei 2015 ontvankelijk verklaard waardoor ze legaal op het grondgebied verblijft.”*, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing feitelijke grondslag mist, nu genoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet – die weliswaar ontvankelijk werd verklaard – op 10 juni 2015 ongegrond werd verklaard, zodat zij op heden niet legaal op het grondgebied verblijft. De kamervoorzitter heeft de verzoekende partij bovendien ter terechtzitting gewezen op de ongegrondheidsbeslissing van 10 juni 2015. Het feit dat de verzoekende partij verklaart geen kennis te hebben van de beslissing van 10 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien strookt deze bewering allerm minst met het feit dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij tegen laatstgenoemde beslissing op 6 augustus 2015 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend. Een dergelijk beroep heeft overigens geen schorsende werking. Bovendien ziet de Raad niet in welk actueel belang de verzoekende partij zou hebben bij haar betoog inzake de ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op de ongegrondheidsbeslissing van 30 juni 2015.

2.2.2 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij haar belang behoudt *“al was het maar om de negatieve gevolgen van een herhaald bevel te vermijden”*, dient te worden opgemerkt dat dit deel van haar betoog hypothetisch is en aldus niet dienstig.

2.2.3 De verzoekende partij brengt met voormeld betoog geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 30 juli 2015 wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET